

Sygn. akt. IV Ka 214/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Głowacki (spr.)

Sędziowie SSO Ewa Kilczewska

SSR del. do SO Marta Minkisiewicz-Kasprzak

Protokolant Artur Łukiańczyk

przy udziale M. J. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2013r.

sprawy **D. U. (1)**

oskarżonego o przestępstwa z art.310§2 kk. w zw. z art.310§3 kk. i w zw. z art.64§1 kk., art.157§2 kk. w zw. z art.64§1 kk., art.278§1 kk. w zw. z art.64§1 kk. w zw. z art.91§1 kk. oraz z art.209§1 kk.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Miliczu

z dnia 7 grudnia 2012 roku sygn. akt II K 506/10

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego w Trzebnicy) na rzecz adwokata J. G. kwotę 516,60 złotych (pięciuset szesnastu i ⁶⁰/100, w tym VAT), tytułem nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Miliczu oskarżył D. U. (1) o to, że:

I. w dniu 3 stycznia 2010 roku w M. przyjął od P. W. jeden podrobiony banknot 50 zł w celu puszczenia go w obieg wiedząc, że jest fałszywy, przy czym działał w warunkach powrotu do przestępstwa; tj. o czyn z art.310§2 kk. w zw. z art.64§1 kk.;

II. w dniu 31 marca 2010r. w M. przy ul. (...) we wspólnej kuchni mieszkańców budynku nr (...), w wyniku uderzenia kilka razy pięścią oraz głową w twarz A. J. spowodował u wymienionego obrażenia ciała w postaci stłuczenia okolicy czołowej głowy, rany szarpanej wargi dolnej oraz wybicie zęba – lewej górnej czwórki, stanowiące naruszenie czynności narządów ciała na czas trwający nie dłużej niż 7 dni przy czym działał w warunkach powrotu do przestępstwa; tj. o czyn z art.157§2 kk. w zw. z art.64§1 kk.;

III. w okresie od 2 do 4 czerwca 2010 roku w M. z terenu hurtowni artykułów budowlanych (...) przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci 69 paczek (...) typu R. 04RA o wymiarach 40x40x0,78 cm koloru brązowego w dwóch odcieniach o łącznej wartości 2933,19 zł na szkodę J. L., przy czym działał w warunkach powrotu do przestępstwa; tj. o czyn z art.278§1 kk. w zw. z art.64§1 kk.;

IV. w nocy z 23/24 maja 2010r w miejscowości W. powiatu (...), działając wspólnie w porozumieniu z nieletnim D. G. ze stacji paliw (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch butli gazowych o nazwie (...) wypełnionych gazem propan-butan o łącznej wartości 284 złote na szkodę A. B. przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu sygn. akt 268/06 z dnia 26.01.2007r. na karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art.278§1 kk. i art.279§1 kk. i inne, którą odbywał w okresie od 20 sierpnia 2002 roku do 14 lutego 2009 roku; tj. o czyn z art.278§1 kk. w zw. z art.64§1 kk.;

V. w nocy z 23/24 maja 2010r w miejscowości W. powiatu (...), ze stacji paliw (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch butli gazowych o nazwie (...) wypełnionych gazem propan-butan o łącznej wartości 284 złote na szkodę A. B. przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu sygn. akt 268/06 z dnia 26.01.2007r. na karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art.278§1 kk. i art.279§1 kk. i inne, którą odbywał w okresie od 20 sierpnia 2002 roku do 14 lutego 2009 roku; tj. o czyn z art.278§1 kk. w zw. z art.64§1 kk.;

VI. w okresach od 30 stycznia 2010 roku do 13 września 2010 roku i od 14 grudnia 2010 roku do 30 lipca 2011 roku we W. powiatu (...) będąc zobowiązanym z mocy ustawy oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Miliczu z dnia 15 grudnia 2010 roku sygn. akt R III C 132/10 do łożenia rat alimentacyjnych w kwocie 450 zł miesięcznie uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego na rzecz Małoletniego M. U. przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych; tj. o czyn z art.209§1 kk.

Sąd Rejonowy w Miliczu wyrokiem z dnia 7 grudnia 2012 r. sygn. akt II K 506/10:

I. uznał oskarżonego D. U. (1) za winnego tego, że w dniu 3 stycznia 2010 roku w M. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przyjął od P. W. jeden podrobiony banknot 50 zł w celu puszczenia go w obieg wiedząc, o tym, że banknot ten jest fałszywy, przy czym działał w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 13.11.2001r. sygn. akt IIIK 335/00 za przestępstwa podobne z art.280§2 kk. w zw. z art.64§1 kk. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i z art.280§1 kk. w zw. z art.64§1 kk. na karę 2 lat pozbawienia wolności, objęte wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 26.01.2007 roku sygn. IIIK 268/06 i wymierzającym mu karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony odbywał w okresach: od 9.12.1996r. do 11.12.1996r., od 2.11.1999r. do 4.11.1999r., od 2.12.1999r. do 3.12.1999r. od 18.05.2000r. do 19.05.2000r. i od 20.08.2002r. do 14.02.2009r. oraz uznając, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi tj. za winnego popełnienia przestępstwa z ar.310§2 kk. w zw. z art.310§3 kk. i w zw. z art.64§1 kk. i za to na podstawie art.310§3 kk. w zw. z art.310§2 kk. i art.60§6 pkt.3 kk. w zw. z art.57§2 kk. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego D. U. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku przyjmując, że oskarżony dokonał go będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 13.11.2001r. sygn. akt IIIK 335/00 za przestępstwa podobne z art.158§1 kk. i art.157§1 i 2 kk. w zw. z art.11§2 kk. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i z art.158§1 kk. i art.157§2 kk. w zw. z art.11§2 kk. na karę 1 roku pozbawienia wolności, objętych wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 26.01.2007 roku sygn. IIIK 268/06 i wymierzającym mu karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony odbywał w okresach: od 9.12.1996r. do 11.12.1996r., od 2.11.1999r. do 4.11.1999r., od 2.12.1999r. do 3.12.1999r. od 18.05.2000r. do 19.05.2000r. i od 20.08.2002r. do 14.02.2009r. tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art.157§2 kk. w zw. z art.64§1 kk. i za to na podstawie art.157§2 kk. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznał oskarżonego D. U. (1) za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach III, IV, i V części wstępnej wyroku przyjmując, że oskarżony dokonał ich będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 13.11.2001r. sygn. akt IIIK 335/00 za przestępstwa podobne z art.280§2 kk. w zw. z art.64§1 kk. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i z art.280§1 kk. w zw. z art.64§1 kk. na karę 2 lat pozbawienia wolności, objętych wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 26.01.2007 roku sygn. III K 268/06 i wymierzającym mu karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony odbywał w okresach: od 9.12.1996r. do 11.12.1996r., od 2.11.1999r. do 4.11.1999r., od 2.12.1999r. do 3.12.1999r. od 18.05.2000r. do 19.05.2000r. i od 20.08.2002r. do 14.02.2009r. i że zostały one dokonane w warunkach ciągu przestępstw, o którym mowa w art.91§1 kk. tj. za winnego popełnienia przestępstw z art.278§1 kk. w zw. z art.64§1 kk. w zw. z art.91§1 kk. i za to na podstawie art.278§ 1 kk. w zw. z art.91§1 kk. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

IV. uznał oskarżonego D. U. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art.209§1 kk. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art.85 kk. i art.86§1 kk. i 91§2 kk. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego D. U. (1) w punktach: I, II, III, IV części dyspozytywnej wyroku i orzekł wobec niego karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art.46§1 kk. orzekł wobec oskarżonego D. U. (1) obowiązek naprawienia szkody w części postaci zapłaty na rzecz pokrzywdzonych:

1. J. L. kwoty 977,73 zł (dziewięćset siedemdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt trzy grosze),
2. A. B. kwoty 568 zł (pięćset sześćdziesiąt osiem złotych);

VII. na podstawie art.29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (t. jedn. Dz. U. z 2002 r. nr 123, poz. 1058 ze zm.) w związku z §14 ust.1 pkt.1 i §14 ust.2 pkt.3 w zw. z §2 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1348 ze zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. W. kwotę 738zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 138 zł kwoty podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu D. U. (1) w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem;

VIII. na podstawie art.29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (t. jedn. Dz. U. z 2002 r. nr 123, poz. 1058 ze zm.) w związku z §14 ust.1 pkt.2 i §14 ust.2 pkt.3 w zw. z §2 ust.3 i §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1348 ze zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G. kwotę 2022,12zł (dwa tysiące dwadzieścia dwa złote dwanaście groszy), w tym 378,12 zł kwoty podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu D. U. (1) w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem;

IX. na podstawie art.624§1 kpk w zw. z art.17 ust.1 ustawy z 23.06.1973r (t. jedn. Dz. U. nr 49 z 1983r. poz.223 ze zm.) o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego D. U. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym nie wymierzył mu opłaty.

Wskazany wyżej wyrok w części, to jest co do punktu I, III, IV, V jego sentencji zaskarżył obrońca oskarżonego D. U. (1) zarzucając orzeczeniu:

1. Rażąca niewspółmierność kary polegająca na zastosowaniu wadliwych kryteriów jej wymiaru i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w wymiarze dwóch lat i ośmiu miesięcy bezwzględnie pozbawienia wolności, podczas gdy dla osiągnięcia celów kary wystarczający jest jej znacznie niższy wymiar, nie wykraczający poza okres 2 lat pozbawienia wolności, a także zastosowanie środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania

też kary na okres próby 5 lat. Zwłaszcza, że oskarżony przyznał się do popełnienia większości z zarzucanych mu czynów, szczegółowo opisując ich przebieg jak również w toku całego postępowania wyrażał chęć współpracy,

2. Obrzę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, a ujawniła się w naruszeniu dyspozycji art.4 kpk, art.5§2 kpk, art.7 kpk, oraz art.410 kpk, poprzez:

- Przeprowadzenie dowolnej a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz niezasadną odmowę wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego D. U. (1) i w konsekwencji dowolne ustalenie, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu w pkt. VI aktu oskarżenia czynu, podczas gdy z przeprowadzonego postępowania dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego wynika, iż oskarżony nie uchylał się uporczywie od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletniego M. U., narażając go tym samym na niemożność zaspokojenia potrzeb życiowych,

- Całkowicie dowolne i sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego założenie Sądu I instancji, iż oskarżony dopuścił się wprowadzenia do obiegu fałszywego banknotu, podczas gdy z przeprowadzonego postępowania dowodowego w szczególności zeznań świadków D. P. i P. W. wynika, iż w sprawie pozostały niedające się usunąć wątpliwości, m.in. co do okoliczności otrzymania fałszywego banknotu przez D. U. (2), a także w przedmiocie towarzyszącego oskarżonemu zamiaru rozdysponowania nim i świadomości jego fałszywości, których to Sąd nie rozstrzygnął na korzyść oskarżonego, pomimo takiego obowiązku.

Powołując się na wyżej przytoczone zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części, to jest w punktach I, III, IV, V poprzez -

- uniewinnienie oskarżonego od zarzutu przypisanego mu w punkcie I sentencji wyroku;
- uniewinnienie oskarżonego co do zarzutu przypisanego mu w punkcie IV sentencji wyroku;
- Zmianę kary wymierzonej w punkcie III sentencji wyroku w drodze orzeczenia kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.
- zmianę kary łącznej orzeczonej w punkcie V wyroku poprzez wymierzenie jej w wysokości 1 roku i dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności;
- dodatkowo orzeczenie warunkowego zawieszenia kary łącznej pozbawienia wolności na okres 5 lat próby.

Sąd Okręgowy zważy, co następuje.

Apelacja jako oczywiście bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnosząc się do drugiego z zarzutów apelacji stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy nie uchybił przepisom postępowania.

Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach stanu faktycznego, ani nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej z art.7 kpk.

Sąd orzekający po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu i zgromadzeniu stosownego materiału dowodowego, właściwie rozważył jego wartość dowodową, dając temu wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Ocena dokonana przez sąd merit jest logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego.

Kwestionując sprawstwo oskarżonego w zakresie przestępstwa z art.310§2 kk. w zw. z art.310§3 kk. i w zw. z art.64§1 kk. apelujący podniósł, że ustalenia Sądu Rejonowego w części stwierdzającej, iż oskarżony dopuścił się wprowadzenia w obieg fałszywego banknotu są całkowicie dowolne i sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego.

Wobec powyższego przypomnieć należy w tym miejscu, że D. U. (1) przypisany został czyn polegający nie na wprowadzeniu w obieg fałszywego banknotu, a na przyjęciu go w celu puszczenia go w obieg ze świadomością, iż jest on fałszywy. Nie sposób zgodzić się przy tym z apelującym, jakoby w rozpoznawanym przypadku zachodziły jakiegokolwiek wątpliwości co do znamion przypisanego oskarżonemu przestępstwa. Podkreślenia wymaga bowiem, iż oskarżony spontanicznie w swych wyjaśnieniach wskazywał, że zorientował się, że wręczany mu banknot o nominale 50 zł jest fałszywy, z uwagi na jego miękki papier i jasny kolor. Jednocześnie przyznał, że myślał, że może uda mu się go puścić w obieg, lecz w drodze do sklepu zrezygnował z jego rozmiennienia (k.41). Podczas kolejnego przesłuchania D. U. (1) ponownie wyjaśnił, że otrzymany banknot chciał „puścić w maszynach do gry” i dopiero po drodze doszedł do wniosku, że nie chce robić sobie kłopotów, w efekcie czego spalił ów banknot (k.218).

Z przytoczonych wyjaśnień oskarżonego jednoznacznie wynika, że przyjął on w krytycznym czasie 50 złotowy banknot mając pełną świadomość, iż nie jest on autentyczny, a jego zamiarem było puszczenie go w obieg, czego ostatecznie zaniechał. Okoliczności te co do istoty potwierdzili dodatkowo świadkowie P. W., D. P. i A. P.. Fakt zatem, iż na dalszych etapach postępowania oskarżony zaprzeczał swojemu sprawstwu w zakresie pierwszego z zarzucanych mu czynów, nie może podważać trafnych w tej mierze ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego. Jednocześnie w omawianym zakresie brak jest jakichkolwiek wątpliwości, które po myśli art.5§2 kpk należałoby tłumaczyć na korzyść oskarżonego, zgodnie z sugestią jego obrońcy.

Analiza akt rozpoznawanej sprawy nie pozwala również zgodzić się z apelującym, jakoby Sąd I instancji oceniając w sposób dowolny zgromadzony materiał dowodowy, niezasadnie przyjął, że D. U. (1) upoczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletniego M. U. przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Trafnie Sąd Rejonowy wskazał bowiem, że oskarżony mimo pełnej świadomości ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, nie podjął żadnych starań, by chociaż w niewielkich części uczynić mu zadość. W szczególności nie wpłacił żadnej kwoty tytułem alimentów na rzecz syna, jakkolwiek jak sam przyznał, po wyjściu z zakładu karnego pracował przez dwa miesiące na terenie Niemiec, gdzie zarabiał 4 tys zł miesięcznie (k.426). Poza tym nie interesował się dzieckiem, nie przyczyniał do jego utrzymania i wychowania. Bez wątplenia zatem jego zachowanie nosiło cechy upoczywoci. D. U. (1) mimo obiektywnej możliwości bodaj częściowego wywiązania się z obowiązku alimentacyjnego, umyślnie, przez znaczny okres czasu, kierując się złą wolą niełożył na utrzymanie syna, co w sposób oczywisty naraziło go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów apelacji stwierdzić należy, iż Sąd karny uprawniony jest do wymierzania kary wedle swego uznania w granicach przewidzianych przez ustawę, uwzględniając dyrektywy wymiaru kary określone w art.53§1 i 2 kk. Zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem sądowym, nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia w tym zakresie (art.438 pkt.4 kpk). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy (por. wyrok SN z dnia 21.01.2003 r., sygn. akt SNO 57/02).

W świetle powyższego, nie sposób zgodzić się z twierdzeniem obrońcy D. U. (1), jakoby kara łączna wymierzona wyrokiem Sądu I instancji mogła być uznana za rażąco niewspółmierną. Istotne znaczenie w tej mierze ma treść przepisu art.53§1 kk., wskazująca na cztery dyrektywy wymiaru kary, które sąd ma obowiązek uwzględnić. Pierwsze dwie z nich, tj. współmierność kary do stopnia winy i do stopnia społecznej szkodliwości czynu, mają zapewnić sprawiedliwość orzekanych kar; dwie następne - cele kary, a mianowicie zapobiegawcze i wychowawcze oddziaływanie na sprawcę przestępstwa (prewencja indywidualna) oraz społeczne oddziaływanie kary (prewencja ogólna).

Wskazać w tym miejscu należy, iż Sąd Rejonowy trafnie przeanalizował wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz rozważył, czy wymierzone przezeń kary jednostkowe, a także kara łączna spełnią stawiane im przez ustawodawcę cele. Odnosząc się do treści apelacji, w szczególności zwrócić

należy uwagę na fakt, iż jak trafnie stwierdził Sąd I instancji, oskarżony był już w przeszłości karany, zaś pięciu z sześciu przestępstw będących przedmiotem niniejszego postępowania karnego, oskarżony dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art.64§1 kk. Zauważyć przy tym wypada, że oskarżony jest osobą zdemoralizowaną, na której zmianę postępowania i zapobieżenie ponownemu łamaniu prawa wpłynąć może, jak słusznie stwierdził Sąd Rejonowy, jedynie efektywne wykonywanie kary pozbawienia wolności. Wymierzone oskarżonemu zarówno kary jednostkowe jak i kara łączna odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego.

W należyтым stopniu odzwierciedlają także okoliczności przemawiające zarówno na korzyść oskarżonego, takie jak jego częściowe przyznanie się do winy, jak również obciążające D. U. (1), a dotyczące rozmiarów wyrządzonych i grożących szkód, a także wielości dóbr chronionych prawem, przeciwko którym oskarżony wystąpił.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując uzasadnienia dla zarzutów podniesionych w apelacji, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Podstawą orzeczenia zawartego w punkcie II wyroku Sądu Okręgowego jest art.29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze oraz §14 ust.2 pkt.4 i §2 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Zwalniając na podstawie art.624§1 kpk w zw. z art.634 kpk D. U. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uwzględniono sytuację majątkową oskarżonego oraz wysokość osiągniętych przez niego dochodów.